

Recuerdos (3)

Marta Escoda*

L'altre dia, vaig dedicar-me a enquadrar les fotocòpies que contenen un dels seus llibres, l'anomenat: "Lo próximo y lo ajeno".

Curiosa manera de record, que no se ben bé que significa, però el cert es que hem voltava pel cap, fer quelcom que expressés el meu record obsessivament atrapat en l'interior, d'un contacte curt però no efímer en el contexte de la facultat.

No importa massa amb quines paraules, vaig rebre la notícia de la seva mort, però dire que no va ser des de la proximitat de l'entorn que compartiem, pels seus companys, pels meus. Ben al contrari, va arribar entre mitg d'una emissió de radio. En dono fé perquè hem va xocar sentir per primer cop quelcom tan pròper en un medi que no era el comú. Fins i tot, més que això, hem va saber greu enterament d'aquesta manera tan increïblement freda i impersonal d'un fet que sabia que m'afectava.

Confesso, però, que la proximitat i complicitat que es despren d'aquestes paraules, mai va ser tan profundament real com haguéssim desitjat tots els que en algun moment varem passar per les seves classes. Potser perquè aquest lloc comú, la facultat, es també tan impersonal com heterogèni, però malgrat això, el contacte va estar el suficientment important per a mí, com per no quedar-me impassible davant el succeït.

—
Licenciada en Bellas Artes. Universidad de Barcelona.

I és aquesta la diferència que marca i fa especials certes experiències en la memòria d'un alumne, que es dir, persona. Com es també aquesta fusió i interrelació, la que vull remarcar d'una persona que no exercia de mestre.

De fet, en les seves classes mai prenia apunts, perquè tot el que en elles es deia desbordava qualsevol intent de síntesis, o perquè no havia tema en sí o en tot cas aquest era el mòbil per recorre d'un lloc a l'altre multitud de pensaments, reflexions....

Però sobretot, perquè era prou interessant com per no perdre l'atenció reproduint-ho tot mecànicament en el bloc de notes.

I és que constanment notaves com moltes coses importants s'estaven transmetent, no sols informació, sinó punts de vista, valoracions. . . . Encara que com a ignorant no sapiguessis ben bé que significaven. No oblidaré mai aquesta sensació, perquè amb ella, vaig tenir consciència de que estava aprenent.

Per tant, el meu record no es envers a un banc de dades, ó a un arxiu bibliogràfic, sinó a aquell que des de dins es capaç d'allunyar-se i veure més enllà del que l'envolta.

Naturalment, tampoc oblidaré com subtilment variava el seu llenguatge a la mida que el nostre enteniment ens fes capaçs de donar resposta a les seves preguntes, sense adonar-nos-en de la bofetada soterrada que això implica, davant la que només hi havia dos sortides, conformar-se i desistir ó acceptar que hi ha altres camins d'aprenentatge i esforçar-se per canviar.

Per això, des de la primera postura, es deia que era fàcil aprovar perquè fins i tot no calia assistir a les classes, perquè el que s'havia de treballar no estava en el marc de l'assignatura ó de l'aula, sinó en cadascú de nosaltres.

Des de la segona postura, ni tan sols el terme hi té significat ó cabuda, perquè hom mateix es converteix en el motor que va més lluny de motivacions superflues i externes.

Desgraciadament, poques vegades podré dir el mateix d'altres experiències; per aixó li agraeixo el no convertir-se en quelcom que tot antropòleg desitja ésser, invisible.

